

מה השליחות שלי בעולם?

הרב אפרים שרבני שליט"א

לעזור למי שחווה דבר כזה היום. אשה שהיא חשוכה בנים ואת פעם חווית את ההרגשה הזאת, אשה עם עיכוב בשידוכים ואת חווית את זה על הבשר, אשה עם אובדן בן משפחה ואת הרגשת את זה, אז השליחות שלך להיות שם בשבילה. חלק ממה שעברת זה בשביל שתהיה כאן בשביל כל אלו שלא יכולים לבד.

הרבנית אסתר אוקון, אם ל-13 ילדים, אשה שחווה תקופה קשה של עוני קיצוני. היא מספרת, שפעם אחת אחד הילדים שלה רצה עוגה ליום ההולדת, היא פתחה את המקרר ואפילו ביצה אחת לא הייתה שם. מישהו יכול לנסות להרגיש מה היא הרגישה באותה שעה, מה אומרים לילד, איזה תסכול של עוני. אך מה היא עשתה עם זה?

היא עמדה מול הדלת של המקרר כשהיא פתוחה ודמעות בעיניים ואמרה "רבונו של עולם, אם אתה נותן לי לצאת מהמצב הזה, אני אדאג שאמהות לא יעברו את מה שאני עוברת עכשיו". היא עמדה במילה שלה. לאחר זמן היא הקימה ארגון "לב מלכה", ארגון שדאג למאות משפחות לא לחוות את מה שהיא חווה.

מהפצע שהיא חווה תראו איזו שליחות היא גילתה, השליחות של חייה. היית מאמין שמאשה בלי ביצה אחת במקרר, תקום עמותה שתדאג לאלפי משפחות שיהיה להם הכל במקרר? תאמין בזה. וגם תאמין שאם ה' יתברך הניח אותך איפה שהניח אותך, הוא כנראה צריך אותך דווקא שם.

יבוא מישהו וישאל אותי, רגע כבוד הרב, אני יש לי ב"ה ביצים במקרר וגם לא איבדתי כליה, מה השליחות שלי? מה אני עושה כאן בעולם?

זו שאלה טובה, גם אני שאלתי אותה פעם, עד שמצאתי כמה מילים של הבעל שם טוב שהיו בשבילי כמו מים קרים על נפש עייפה, וכך הוא אמר "למקום שההשגחה הפרטית הביאה אותך – שם נמצא תפקידך". זה אומר שאיפה שהקב"ה הניח אותך, שם נמצאת השליחות שלך.

השליחות שלך עם האשה הזאת, ואת עם הבעל הזה, ועם הילדים האלו דווקא, וגם ברחוב הזה, עם העבודה הזאת, השכונה הזאת, ואפילו תחנת האוטובוס שכל בוקר אתה ממתין שם. – אם אתה שם, רצו אותך שם.

האשה שה' בחר לך, היא חלק מהשליחות שלך כאן בעולם. תכניס את זה טוב לראש.

ונכון שאולי היא קצת רחוקה, ונכון שקשה לך, אתה אומר "כל דבר שאני רוצה להתקדם אני מרגיש שהיא עוצרת אותי, אני רוצה שיעור תורה היא נגד, אני רוצה נטילת ידים היא נגד, אני רוצה ילדים צדיקים היא נגד" כל זה נכון, אבל השליחות שלך היא לקרב אותה ולא להרחיק אותה. אשתך היא חלק מהפרויקט שלך כאן בעולם, פרויקט לקרב אותה. ואתה יכול.

כמו שיש רב ראשי שהשליחות שלו היא להחזיר את עם ישראל בתשובה, ויש רב בית כנסת שצריך לחזק את האנשים המתפללים בבית הכנסת שלו, יש אדם שהקב"ה שתל אותו באיזה בנין, קומה שנייה או שלישית עם אשה וביקש ממנו

יש דבר אחד, שכל אחד מאתנו כאן בעולם חייב לדעת, אולי לפני הכל, והוא שיש לו שליחות כאן בעולם. שהוא לא מטייל בעולם הזה סתם, שיש משהו שהוא בא לעשות כאן, לסדר כאן ולהשלים כאן. הרבי מלובביץ' זצ"ל אמר משפט כל כך קולע "אם אתה חי זה סימן שיש לך שליחות".

שיהיה ברור כאן לכולם, אין אף אחד מאתנו שנולד סתם בכדי לעבור כמה עשרות שנים, להכיר אנשים לעבוד ובסוף ללכת, אם הביאו אותך לכאן, תהיה בטוח שרוצים ממך משהו. משהו שרוצים רק ממך.

"כל אחד ואחד מישראל יש לו ניגון מיוחד שאין אותו לאף אחד אחר" – זו שורה שאמר אותה רבי נחמן זצ"ל. יש מנגינה שרק אתה יכול לנגן לקב"ה, ואם אתה לא תהיה בעולם, לא יהיה מי שינגן לו אותה. אנשים אחרים יכולים להביא לו הרבה דברים, אבל את מה שהוא צריך ממך, את זה אף אחד לא יכול להביא לו, רק אתה.

הרב ישעיהו הבר, היה אברך פשוט בירושלים. הוא חלה בכליות והגיע למצב שהוא זקוק להשתלת כליה. הוא זכה לקבל תרומה מיהודי יקר, והחיים שלו ניצלו.

לאחר שהאיש הזה החלים הוא אומר לאשתו: "ה' יתברך לא סתם הביא לי את זה, נראה לי שאני יודע מה הוא מבקש ממני. ואני הולך לעשות את זה. אני קבלתי עוד חיים כנראה שעכשיו תורי לתת".

הוא קם וייסד את ארגון "מתנת חיים", שידוע היום כמוביל עולמי בתרומות כליות יהודים. יותר מ-1,300 כליות נתרמו בזכותו. אתם יודעים מה זה אומר, ש-1300 איש היום היו צריכים להתחבר לדיאליזה 3 פעמים שבוע, והוא נתן להם לחזור לחיות. הוא היה שליח לחלק חיים ל-1300 משפחות.

שאני חושב על זה, האיש הזה, הרב ישעיהו, את החולי שלו, הוא הפך לתרופה לאנשים. זה לקח בדיוק 2 דקות, שירד לו האסימון להבין שהקב"ה רוצה ממנו משהו בעולם. אשתי, יש לי כאן שליחות בעולם, אם אני יכול להיות שם, אני אהיה שם, ואם אני לא עושה את זה, אולי אני יוצא מכאן עם פספוס של חיים.

לפעמים זה הבזק של שנייה בשביל להסתכל סביבך ולהגיד רוצים ממני משהו, אסור לי בשום פנים להעלים עין. לפעמים זה לתמוך באברך שאתה מבין ששלחו אותך בשביל לעזור לו ושירק אתה יכול להיות הכתף שלו, כי לבד הוא כבר לא יחזיק, או להיות אוזן קשבת לאיש בודד, שכל יום שהוא שורד או מחזיק בשפיות זה רק בגלל שאתה שם לידו, וביום שאתה לא תהיה הוא כבר לא יהיה.

היד הזאת על הכתף של מישהו "אל תדאג אני אתך", אתם לא יודעים מה היא עושה, זו יד מחייה מתים. אם ישאלו אותך אם פעם החיית מתים תגיד כן, היה מישהו בבעיה שמתי עליו יד ואמרת לו אני אתך עד הסוף.

שליחות, לפעמים, זה לנצל קושי שעברת פעם, בכדי

המשך שיחת הרב בעמ' 3 <<

זמני השבת

הדלקת נרות
לנוהגים 40 דק'
19:12
יצאת השבת
20:23
יצאת השבת (ר"ת)
21:21

ירושלים

ללא
עלות!

השיעורים של
הרב אפרים שרבני שליט"א

במערכת הטלפונית של
קול המחנה
072-338-7000

בקיץ טועמים את מה
שהלב חיכה לו...

והבית בהיבנותו

הרב שמעון שורתי שליט"א

החברים הכי טובים

חלק י"א

את הסיטואציה מה בדיוק היה שם...? **הבעת רגש מזדהה** - דהיינו היכולת להבין ולהרגיש את מה שהדובר מרגיש, ולהביע את זה. "מסכנה שלי... מצער לשמוע שככה הרגשת..." "אני מבין למה זה כל כך מציק לך, זה באמת לא פשוט..." "כל אחד היה נפגע במצב כזה..." וכשההקשבה היא אמיתית וכנה, היא מקנה לצד השני תחושה שהדברים שלו חשובים ומעניינים אותו. זה מתבטא בשאלות שאנו שואלים, בתשומת הלב שאנו מעניקים, ובמוכנות שלנו לעצור ולהתמקד במה שנאמר. כשאנחנו מתעניינים באמת, אנחנו מראים לבן הזוג שלנו שהוא חשוב לנו, וזהו אחד הכלים הבסיסיים והחשובים ביותר לבניית קשר חזק ואמיתי.

כמו כן, כשיושבים שנים בשיחה משותפת, והצד השני משתף במשהו שחווה, קושי מעיקה, סיפור שהיה בעבודה או עם אחד מבני המשפחה. חייב להראות מעורבות מלאה בשיחה. להראות התעניינות וחשיבות וזה על ידי הכנסת שאלות מתעניינות באמצע: "באמת ככה היה?...?", "ומה הרגשת שהיא אמרה לך ככה? זה בטח פגע בך...?", "זה לא נעים ש...?", "ככה היא אמרה?...?", "ומה ענית?...?", "ואז מה קרה?...?", "נורא וואיך זה נגמר בסוף?...?", "פשוט... איזה יופי... איך אני שמח בשבילך, ואת יותר מרוצה עכשיו?...?" "מצוין... העיקר שהכל הסתדר בסוף..." כך עוד ועוד להתעניין בשני. להיות פעיל. ועתה לעניינו. עוד אחד מכלי 'חיבור הנפשות' (שזו מטרתנו), וכדי לבנות את הקשר שאנחנו מדברים עליו כל כך הרבה, הוא להתעניין בעולמו של השני. פעמים רבות שומעים את המשפטים: "תמיד השיחות שלנו רק סביבה וסביב מה שעובר עליה, מעולם היא לא התעניינה ביי", "אני לא מעניינת אותו..." גם כשהוא שואל, מרגישים שזה לא באמת חשוב לו... "היא יודעת שאני... מה קשה כל כך להתקשר לשאול מה קורה איתי?...?" וכשזו ההרגשה שמלווה תמיד, יש כאן בעיה! לכן זה עוד כלי שעלינו לסגל לעצמנו - ועלינו ללמוד ולתרגל, לצאת מתוך עצמו ולהתחיל להתעניין בעולמו של השני, זה מתחיל בשאלות הפשוטות: "איכלת היום?", "איך היה עם הילדים?", "איך עבר עליך היום?", "מה אתה חושב על...?", "היית היום בבדיקה, נו מה נחיה?... מה אמר הרופא?...?" "מה עשית בסוף עם ה...?"

הכלל - אדם מרגיש טוב לספר למי שבאמת חפץ לשמוע!

כשנעשה זאת נבחין שמשוה קורה... כשהצד השני מרגיש שהוא מעניין אותנו הוא מרגיש בנוח, הוא נפתח, זה נותן לו חשק להמשיך ולספר, זה מקשר ומדבק אותו, הוא מרגיש טוב, גם אם אינו מבין למה. גם את האנשים הסגורים ביותר, הגישה הזאת יכולה לפתוח! **כי זה הכלל - האדם מרגיש טוב לספר למי שהוא מרגיש שבאמת חפץ לשמוע!**

אך אם ההפך, האשה באה ומספרת על מה שקרה לה היום עם הילדים או הבעל בא ומספר על מה שחווה בעבודה, הצד השני מקשיב, אך פרצופו מעיד עליו כאומר: 'מתי מסתיים הסיפור המשעמם הזה...?' 'את מי מעניין מה עשתה לה השכנה...?', או אפילו רק שותק ומקשיב אך ומהנהן בראשו באדישות, פעמים רבות זה יתן את התחושה: "זה לא באמת מעניין אותנו". וגם אם היא תמשיך לדבר ולספר, זה וודאי לא אותו דבר! וההפסד גדול וחבל! כמו כן התעניינות יכולה לבוא לידי ביטוי לאחר מעשה. השנים דיברו, והנה עברו יומיים שלושה, ואז בן הזוג מעלה את הדברים ביוזמתו: 'מה עם שסיפרת לי?', 'חשבת על זה היום... אני חושב שאת צריכה...', 'מה עם מה שדיברנו...?' יש שינוי... אתה עדין מרגיש ככה?', 'נו... איך מתקדם עם ה...?'. ומעתה צריך כל אחד לקחת את הדברים להתבונן בהם, לחפש היכן מוצא את הדברים בין כותלי הבית ותן לחכם ויחכם עוד.

יהיה שבת שלום ומוקדש לבשרות טובה. שמעון שורתי!

תוך כדי בניית החברות האמיתית בין בני הזוג, התחלנו ללמוד על אחד הכלים החזקים ביותר לקשר בין אנשים והוא השיחה המשותפת. ולאחר שראינו שיש הרבה מה ללמוד בעניין השיחה, התעסקנו בסיור מרע' של תגובות שגויות. וכן דיברנו על ההקשבה - שהיא אומנות וכלי חזק ביותר כדי לחזק את הקשר בין השנים, וחייב אדם לסגל לו כלי זה שיעזור לו בכל תחום בחיים.

לאחר שלמדנו על שלושה סוגי 'הקשבה': א. **הקשבה רק שהשני יגמור לדבר**. ב. **הקשבה לדעת מה הוא רוצה וצריך וכדי לדעת מה להשיב לו**. ג. **הקשבה לשם הקשבה, שהיא פעמים רבות שהצד השני צריך**. ומעתה אנו מתקדמים שלב נוסף. **והיום נראה קצת כיצד על ידי דיבור הנכון - נראה לבן הזוג שדבריו חשובים לנו, ומעניינים אותנו, וכיצד מעניקים לשני את התחושה שכיון שהדברים חשובים לו, ונגעו לו ברגש, ממילא הם חשובים לנו - וזה כי הוא חשוב לנו!** היום נעבור משלב ההקשבה, לשלב בו השני כבר צריך לפתוח את הפה.

הגיע הזמן "לצאת מהבועה שלך"

אך קודם לכן נראה נקודה חשובה בנפש האדם, ובכל הנושא של יחסי אנוש. הגה"צ **הרב אליהו דסלר זצ"ל** כותב: "אל תדבר כל כך הרבה על עצמך דבר עם חברך על חברך עצמו והוא יהיה מעוניין לשמוע..." (מכתב מאלוהיו חלק ד 244). טבע האדם בנוי בצורה כזאת שאוהב מאד שמתעניינים בו וששומעים אותו! כי מה שאכפת לי, שחשוב לי, שיקר ובעל ערך עבורי, בו אני מתעניין! ומשכך כאשר אדם מתעניין בחייו של השני, שמעניין אותו מרגשותיו, מחשבותיו, דעותיו וכל מה שעובר עליו, הצד השני מרגיש אהוב, חשוב, ומוערך. ותחושה זו, היא אחד החיובים שיש לנו כלפי שותפנו לחיים. וכן להפך, טבע בני האדם שיש להם סלידה מאנשים ששקועים בעצמם, שבכל מילה שלהם ובכל סיפור שלהם מספרים על מעלותיהם וכישירוניהם ושאר מעשיהם, כל סיפור שלהם מתחיל במילה 'אני...', 'גם לי זה קרה...'. גם אם איכשהו מקשיבים ומתעניינים, לשמוע אלא כדי לקנות את הזכות להשמיע, ולהמשיך להתעסק בעצמם. וממילא אדם כזה פחות רוצים להיות בחברתו, זה לא חבר אמיתי!

כשאשה משתפת את בעלה או בעל את אשתו, בבעיה, בחוויה, במועקה, בקושי, יש כאן מטרה אחת או יותר שרוצים להגיע אליה, חלקן גלויות ונמצאות במודעות, וחלקן חבויות פנימה (וזה לא הופך אותן לפחות חשובות). רבים טועים (ובעיקר הגברים שהשכל הוא החלק הדומיננטי יוצר אצלם) וחושבים ששכאדם משתף את חברו או שותפו לחיים מה שהוא מחפש 'עצות' ולדעת 'מה לעשות'. למעשה, פעמים רבות מדובר בצורך עמוק יותר של הצד השני להרגיש שמקשיבים לו ולא רק כדי לקבל עצה או פתרון. זהו צורך אנושי בסיסי להרגיש מובן ומוכר, ובמיוחד בתוך מערכת יחסים קרובה כמו זו שבין בני זוג. פעמים זה לקבל את ההרגשה 'את לא לבד כאן בסיפור... אני איתך בכל', ופעמים היותו נובע מהצורך של שני ולאחד את הנפשות המדברות.

'הקשבה פעילה'

ישנו מושג בחוף ומשתמשים בו הרבה בתחום הטיפול, שנקרא 'הקשבה פעילה', מה? קודם כל לתת לשני **תשומת לב מלאה** - והתרכזות מלאה בדבר הצד השני, מבלי להיכנס להפרעות חיצוניות או לחשוב על מה שאנחנו רוצים להשיב. (וזה כבר נכנס בשיחות הקודמות בעניין ההקשבה). **שיקוף** - חזרה על מה שנאמר במילים שלך, כדי לוודא שהבנת את המסר: "אם הבנתי נכון, אתה אומר ש... **שאלות הבנה** - שאלות מתעניינות המביעות רצון להבין את הדברים לאשורו: "תספרי לי שוב

חדש!

אין שמים לחיצוץ
פתיחת בית ההוראה 'מחנה אפרים'

ברשות מו"ר הרה"ג **אפרים שרבי** שליט"א
לרשות הציבור הרחב.

אתם מקישים
והתשובה כבר בדרך אליכם!

מה השאלה
שלך?

פרה אדומה - תוקף האמונה

שכן התעכב החסיד מעט לקום משנתו, ובשעה שהלך לבית המדרש היה זה כבר לאור היום. כמובן שהחסיד ראה את הבור העמוק וסבב את הילוכו מן הצד והגיע לבהכ"י בשלום.

השר הרשע היה משוכנע שהחסיד נפל לבור, והוא מיהר ללכת אל הבור בכדי לראות את החסיד שוכב בתוכו חבול אברים, אולם להפתעתו הבור היה ריק ורק קולו של החסיד נשמע עולה מבית המדרש. לא יכול היה השר להתאפק והוא נכנס אל בהכ"י והתעניין אצל החסיד על דרכו לבהכ"י. החסיד שלא הבין את כוונתו של השר סיפר לו כי הוא התאחר היום לבית הכנסת, כיון שאורח חשוב היה אצלו אמש.

שמע השר את הדברים והתרגש ואמר: אלוהי ישראל, רגלי חסידי ישמור! סיפר השר לחסיד על מזימתו הרעה והבטיח לו כי לא ישוב לכסלה עוד. סיים החוזה מלובלין ואמר: זהו הפירוש בדברי הפסוקים בספר תהלים: "הָלֵלוּ אֶת ה' כָּל גּוֹיִם שִׁבְחוּהוּ כָּל הָאֲמִיּוֹת. כִּי גָבַר עָלֵינוּ חֲסִדוֹ וְאֶמֶת ה' לְעוֹלָם הִלְלוּהָ". **הגויים הם מהללים את שם ה' ואומות העולם הם המשבחים אותו, כי רק הם היוצעים כמה רעות הם חושבים עלינו, שבכל דור ודור עומדים עלינו לכלותינו והקב"ה מצילנו מידם, ואילו אנו, בני ישראל, אין בעל הנס מכיר בניסו, ואין אנו יודעים מכמה צרות ומזימות רשע אנו ניצלים.** (נפלאות הרבי).

שבעה הסברים נותן רבינו "אור החיים" הקדוש על הסיבה שנשוכי הנחש יביטו אל נחש הנחוש, וכמו שנאמר: "וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה עֲשֵׂה לָךְ שָׂרָף וְשִׂים אֹתוֹ עַל גֵּס וְהָיָה כָּל הַנִּשְׁוֹף וְרָאָה אֹתוֹ וְחָי. וַיַּעַשׂ מֹשֶׁה נָחָשׁ נְחָשֶׁת וַיִּשְׁמְהוּ עַל הַגֵּס וְהָיָה אִם נִשְׁף הִנָּחַשׁ אֶת אִישׁ וְהִבִּיט אֶל נָחָשׁ הַנִּחָשֶׁת וְחָי". וההסבר השביעי הוא, כדי שבעלי הנס יכירו בניסם: **כי חפץ ה' שיכירו בניסו אל בדרך פרט, שכל אחד מהנשוכים יביט למעלה ויכיר בניסו ויזהר יצדיקו השגחה הפרטית.** באמת כל רגע ורגע יש ניסים. רק שאין בעל הנס מכיר בניסו. ואמר רבי מנחם מנדל מקאצק: **"שלעתידי יהיה ספר זכרון מכל הניסים שעברו עלינו, ויתברר לנו שבכל רגע ורגע עברו עלינו ניסים"**. (שיח שרפי קודש).

**לא יכול
היה השר
להתאפק
ומיד נכנס...**

"זאת חֲקֵת הַתּוֹרָה" - חוקה היא ואין לך רשות להרהר אחריה. וקשה, הלא ר' משה הדרשן גילה לנו טעם פרה ומדוע נקרא חוקה? ויש לומר, שהנה חטא העגל היה חסרון אמונה שלא האמינו בה' המוציאם ממצרים ובמשה. ולזה הצריכו לעשות תשובת המשקל להיות באמונה חזקה. ולזאת ציווה להם הקב"ה מצוות פרה אדומה, שהיא חוקה בלי שום טעם הניגלה, בכדי שיקיימו מצווה כזו אשר היא בלי טעם מתוקף אמונה. ואלה דברי ר' משה הדרשן: תבוא אמו, היינו פרה אדומה, שהיא מורה על תוקף האמונה ותכפר על צואת בנה, על חטא העגל, שהיה שמה חסרון האמונה. נמצא טעם זה הוא הטעם, מחמת שאין לה טעם ומחמת זה היא מכפרת על חטא העגל. (רבי יצחק מווארק).

אין בעל הנס מכיר בניסו סיפר

רבי אברהם מפריסוב בשמו של החוזה מלובלין: מעשה בשר אחד, שהיה שונא ישראל גדול, וביותר היה שונא בכל ליבו לאיש חסיד אחד שהתגורר בעירו והיה מתנהג בחסידות, והיה עוסק בתורה ובעבודת ה' יומם ולילה. אותו חסיד היה מדי יום ביומו משכים קודם אור הבוקר, בין בחורף ובין בקיץ, והולך כשהוא מעוטר בטלית אל בית המדרש בכדי לעסוק בתורה.

חשב השר תחבולות שונות איך להתנכל לאותו חסיד ולאבדו מארץ החיים, ועלה בדעתו רעיון נורא: הוא שלח את משרתיו לחפור בור עמוק על הדרך שהחסיד היה רגיל לעבור בו בכל יום לפנות בוקר בדרכו לבית המדרש. סבור היה השר כי מפני אפלולית הבוקר לא יבחין החסיד בבור הכרוי לפניו והוא בטח יפול בו מבלי משים. מה עשה הקב"ה? באותו לילה שבו שליחי השר חפרו את הבור, הגיע אל החסיד אורח חשוב. ישבו החסיד ואורחו יחד בסעודת מרעים ושוחחו ארוכות בדברי תורה עד שעה מאוחרת בלילה. כיון

המשך שיחת הרב

טוב. תשאל את הרב איפה שהוא יגיע שיהיה טוב להם שם אני רושמת אותם. היום הילדים שלהם בתלמוד תורה. והיא עם כיסוי ראש. האיש הזה עמד בשליחות שלו. אשריו. אחרי מאה ועשרים הוא היה יכול להגיע למעלה בלי אשתו, שהוא בצד אחד והיא בצד אחר למגרי, אך הוא זכה לעמוד אתה ביחד, ששניהם אומרים ביחד שמע ישראל. לפעמים זו סוגיה אחרת עם האשה. קשה לך עם הטבעים שלה, עם העצבים שלה, עם הקרירות שלה, עם החוסר יחס, ואתה אומר די כבר אין לי כוח, והקב"ה אומר לך, תדע שהיא השליחות שלך בעולם, רק דרכה אתה תזכה להגיע למה שהקב"ה רצה אותך, במידות, בסבלנות, באיפוק, ובדעת. תקשיב טוב, רק דרכה אתה תגיע לשליחות שלך.

הוא שלח אותך לעולם לבית עם אשה שלא הכי קל איתה, ושם אתה תעבוד על הטבעים בתוך הנפש שלך שמעולם לא נגעת בהם, פתאום הכל צריך לחשוב, פתאום צריך לדווח איפה היית, יש זמנים שצריך לחזור, לפעמים צריך לבלום כי אתה ליד אנשים, פרצופים, לפעמים מילים דוקרות, ודווקא שם, במקום הזה, הקב"ה מבקש ממך אני רוצה שמתוך כל הבלאגן הזה תעמיד לי בית טוב, שהאשה הזאת תעמוד ותגיד זה לא להאמין כמה הבעל הזה מכיל אותי, כמה הוא עובד על עצמו, וכמה בלעדיו לא היה כאן כלום. זאת השליחות שלך בעולם, להוציא שלום בית מתוך בית שהוא פרויקט להוציא ממנו שלום בית. ושם קניית את עולמך.

"את האשה הזאת תקרב לי", השליחות שלך היא להגיע לכך, שיום אחד היא תגיד "אני אוהבת את הדרך שלך, אני גם רוצה. ואתך ביחד". היה לי בדיוק ציור כזה לפני כמה שנים. מישהו ניגש אלי אחרי השיעור "די, אני לא יכול, זה לא זה, היא מתנגדת, היא שונאת וכו'". אמרתי לו "היא נגד, אתה אל תהיה נגד. אתה תהיה בעד. אם אתה רוצה את הילדים שלך צדיקים, זה לא יכול להיות בלעדיו זה לא ילך, גם אותה אתה צריך, אסור לך להיות נגד. רק תתפלל, ותזכור שהיא הרבה בוחנת אותך ואת הדרך שלך. אם תשמור על שיווי משקל ולא תאבד את הסבלנות אתה תזכה.

כל מקום שתלך, אל תגיד לה התפללתי שתתחזקי, כי זה יעשה דווקא פעולה הפוכה, זה ייתן לה להרגיש שהיא בעיה ומתפללים עליה, תגיד לה התפללתי שתמדי אני אזכה לעשות לך טוב, ושתזכי לראות שהתורה הפכה אותי למשהו הרבה יותר טוב. לעולם אל תעיר לה בענייני דת. ואם היא תעשה משהו קטן ואפילו פלטה בשבת תעריך עד השמיים. השליחות שלך היא הסבלנות איתה. יכול להיות שבאת לעולם בשביל שהאשה הזאת יום אחד תגיד "שמע ישראל! כוונה".

אחרי איזה חצי שנה סיימתי את השיעור, הוא שוב הגיע. הוא אמר לי היא נמצאת כאן בעזרת נשים. מה קרה? אמרתי בלבי אולי היא באה להתלונן עלי. היא בדיוק מתפללת ערבית הוא אמר. אתה זוכר שאמרת לי שהשליחות שלי שהיא תגיד שמע ישראל, הנה הגיעה השעה. אני עדיין מדבר אתה והיא שולחת לו הודעה. אני רוצה את הילדים במקום

לבת שלום עם ישראל! אפרים לרבי

הלכות אקטואליות

ההלכות על פי דרכו של מוריד
מרבנו **עובדיה יוסף** זצוק"ל
ממשיך דרכו הראשלי"צ הגאון הגדול
מוריד הרב **יצחק יוסף** שליט"א

ברכה לבטלה ותיקונה

ג. אם התחיל לומר 'אלוקי' ולא גמר לומר 'נו': ימשיך מיד לומר 'ישראל אבינו מעולם ועד עולם', והוא פסוק בדברי הימים (א' כ"ט), אך מכל מקום יאמר אחר כך גם 'ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד' כי אינו פסוק שלם (המתחיל ויברך דוד) [מאמר מרדכי (י) כף החיים (ר), (מד) הלכ"ב (שמט)].

ג. מי שבירך ברכה לבטלה: אם קרה ובירך על איזה דבר מאכל ולאחר שבירך נפל מידו ונאבד באופן שנתבאר שלדעת השולחן ערוך ברכתו לבטלה [כגון שנפל או נמאס], צריך לומר 'ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד'.

ג. אמירת 'ברוך שם' - מקור לאמירה זו ותועלתה: היא

בתלמוד ירושלמי (ברכות ו, א והובא ברמב"ם (נברכות ד, י ובהלכות שבועות

יב, יא) ובשו"ע (רו סע"ח) ולשון הרמב"ם, שעושה כן כדי

שלא להוציא שם שמים לבטלה. ונראה שתיקן

הברכה לבטלה ממש. אמנם יש מהראשונים

[התוספות, והרא"ש, וכן לשון השולחן

הערוך, שכתבו שאומר כן על הברכה שעשה

לבטלה. ומבואר, שאין פה תיקון אלא כעין

כפרה [אמנם עיין בשו"ת הר צבי (ח"א ס"ס צט) שכתב, דגם

לתוספות לא הוי ברכה לבטלה ורק למראית עין נראה כברכה

לבטלה. ועיי' הלכ"ב בשע"צ נ' שהביא מקורות רבים מהאחרונים

שהאריכו בזה. ויש שכתבו שהוא תיקון גמור - שלחן הטחור,

בשו"ת פנים מאירות, זכור לאברהם, דאמירת ברוך שם הוא תיקון

גמור להוצאת ש"ש לבטלה, וכן הסיק בפסק"ת כד. ויש שכתבו שאינו

מתקן כ"כ ערוה"ש והגר"מ פיינשטיין (מסורת משה עמ נג) דהוציא ש"ש לבטלה,

אלא שתיקנו איזה שבח תיקון].

אמירת 'ברוך שם' - האם צריך לומר מיד או מועיל גם

לאחר זמן: מבואר בפוסקים שלכתחילה צריך לומר מיד נכ"כ

בחי"א כלל ה' סעי' א' שיאמרנה תיכף ומיד, וכ"ה עפ"י דברי הרמב"ם הנזכרים,

וכן העלה בשו"ת צור יעקב סוס"י קפ"ג עפ"י אור זרוע סי' קכ"ט, דאם הפסיק אחר

הברכה לא מהני - פסק"ת שם הע' 106]. אמנם אם לא אמר מועיל אפילו

אחר כך [שו"ת מנח"י ח"ז סי' ג' וח"י סי' י"ב עפ"י דברי האשל אברהם בוטשאטש

סי' כ"ה סעי' ד'. ובספרו דעת קדושים סי' רע"ט סק"ג שמועיל גם לאחר זמן, ועיין

בדע"ק שם (ובאשל אברהם סי' קמ"ב ד"ה כשבפסוק) שאם הזכיר כמה שמות לבטלה

ונוכח לאח"כ (כגון שקרא בס"ת שנתברר שפסול הוא בהחלט) יאמר על כל שם ושם

בשכמל"ו כמספר השמות שאמר לבטלה, ובשו"ת משנה הלכות ח"י סי' ל"ט דלפי

הטעם דהנחל קדומים (הנ"ל) די בפעם אחת על כל השמות הק', וכן העלה בס'

הליכות שלמה תפילה פ"ד הערה כ"ד בשם הגרש"ז אויערבאך זצ"ל].

בת שנים, שמואל שרית!

להערות והארות: 055-6700235

שאלה: א. מי שבירך ברכה לבטלה עליו לומר: 'ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד' - מהו המקור והטעם לזה?

ב. האם צריך להגיד את זה מיד או מועיל גם לאחר זמן?

ג. מי שלא ידע מההלכה ובירך הרבה פעמים ברכה לבטלה - האם צריך לומר?

ד. כיצד ינהג מי שהתחיל לברך ונזכר באמצע

הברכה - מה הדין אם נזכר שאמר שם ה' ואם

נזכר לאחר שאמר 'אלוקינו'?

נחיצות ידיעה דינים אלו: השבוע נעסוק

במי שטעה באמצע הברכה, או שברך ברכה לבטלה מהו תיקונו וכיצד יש עליו לנהוג.

נידון זה חשוב מאד לגבי כל הברכות שאדם

מברך במשך היום, שבעוונותינו הרבים

מחמת ריבוי ההלכות וחילוקיהן קורה

שמברכים ברכות שלא כדין, וצריך לדעת כיצד

לנהוג באופן שאוחז באמצע הברכה והעירוהו

או שנזכר, או שברך על מאכל ברכה שאינה ראויה

לו ואינו יוצא אפילו בדיעבד, שאין עתה צריך לברך ומה

הדין אם ברך ברכה לבטלה בשוגג. ויש בדבר כמה אופנים:

א. אם לא סיים את הברכה אלא אמר רק 'ברוך אתה ה'':

אם עוד לא סיים והמאכל נפל או נמאס או כל אופן אחר שאין

צריך להמשיך את ברכה - יסיים למדני חוקיק שהיה פסוק

בתהילים (שולחן ערוך רוסע"ו).

ב. אם אמר גם 'אלוקינו': יעצור ויאמר 'ברוך שם כבוד

מלכותו לעולם ועד'. אמנם ייתכנו הרבה אופנים שיצטרך

לסיים את הברכה ולטעום, וכגון שיש מחלוקת בפוסקים ויש

אומרים שיברך (על אף שנפסק לא כמותם) ויכול ליהציל עצמו

לפחות לדעות החולקות, ולאחר מכן יאמר 'ברוך שם וכו', וכן

להוציא את עצמו מכלל ברכה לבטלה לברכה שאינה צריכה.

[נראה בסמוך שאמירת 'ברוך שם וכו' מועילה אף לאחר שיטעם. ויש שכתבו (פסקי

תשובות רו הע' 109), שכמו"כ אם כבר הזכיר ואמר 'אלוקינו' ונזכר שטעה, יסיים

פסוק (ה' אלהינו) אתה עניתם אל נושא היית להם ונוקם על עלילותם", או הפסוק

(ה' אלקינו) דבר אלינו בחורב לאמור רב לכם שבת בהר הזה", וכמובן יאמר אחר כך

'ברוך שם וכו' אמנם נראה שלדעת השר"ע אינו מועיל].

שלחו את המילה "הצטרפות" למייל
alonhamachane@gmail.com

לקבלת העלון
ישירות למייל
לשאלה

